

JAZZ OP DE PLANKEN

En de boer...die ploegde voort. Zo moet niet alleen de uitbater van De Ploeg in Diepenbeek hebben gedacht toen hij maar twintig luisteraars over de bier- vloer kreeg voor een optreden van Tim Finoulst en collega's. Al jaren kan je in het gezellige eetcafé een tof concertje meepikken. Ook artiesten vinden op hun hobbelige weg regelmatig minieme be- langstelling, maar toch gaan ze ervoor.

Op het podium verschenen vier klasbak- ken, niet uit het lood te slaan. Al na het eerste easy listening 'Witchcraft' fluister- de een oudere klant mij in het oor: 'Niet slecht die after-eat muziek!' Voor de rest: apathische gezichten onder vir- tuoos vuurwerk. De sfeer zat er niet echt in bij het publiek. Ook bij mij verdween het muzikale geheel langzaam naar de achtergrond. Belangrijker werd de mens achter dat instrument. De wijze waarop hij uit wat ingenieus geconstrueerd hout en metaal klanken produceert. En voor- al, welke emotie dit oproept.

['Geef deze muzikanten waar ze recht op hebben: een groot podium met een staande ovatie'](#)

Tim Finoulst staat in de jazzwereld vrij bekend als een uitstekende gitarist. Hij bracht onlangs nog een cd uit met zan- geres Kim Versteynen met onder meer 'The river man' van Nick Drake (en wie Nick Drake eert, kent zijn klassiekers). Verbaasd was ik dan ook getuige van de fijngevoelige Finoulst, expliciet in zijn solo's (onder meer in 'Nuages' van Djan- go Reinhardt). Elke 'fingerpick' ontke- tende emotie, zichtbaar over heel het lichaam: vertrokken gelaatsspieren, snakkende adem, lichte stuip trekkingen. Een muzikant in nood? Neen, één brok adrenaline.

Contrabassist Martijn Vanbuel deed niet voor hem onder en gaf zich na enkele nummers over aan zijn liefdeskind. Hij sloot de ogen, wekte een gelukzalige glimlach op en vertoefde even later in hemelse sferen. Een zengevoel, vermoedelijk afkomstig uit zijn jarenlange residentie in Taiwan. Dit alles in tegenstelling tot Jean Paul Estiévenaert. 'Cool' blies hij zijn trompet. Sterk, met langgerekte noten in 'Skylark', virtuoos in bossa- en swingim- provisaties. Maar, o zo koelbloedig.

Ster van de avond was voor mij echter Matthias Dewaele op drums. Zelden op zo'n beheerste wijze, zo subtiel gevarieerd slagwerk zien afleveren. Dat een drummer gevoel voor ritme heeft staat buiten kijf, maar door inventiviteit er ook nog melo- die en emotie inleggen is van een andere orde. Zijn eigen com- posities zijn vakkundig opgebouwd naar een crescendo met ruimte voor improvisatie, niet te veel, juist genoeg, en geven een energieboost. Intiem of swingend, steeds weer uiterst crea- tief. Hoed af.

Ging het publiek niet altijd mee, dan lag dat aan het publiek. Geef deze muzikanten waar ze recht op hebben: een groot po- dium met een staande ovatie. Hopelijk zien we deze geslaagde combinatie snel terug op een Limburgse gerenommeerde locatie (Jazzclub The Mood in Hasselt?).

Marino Serdons

[Jazzflits](#) nummer 232

9 februari 2015